

Alina Kuboszek, Bogdan Kuboszek, Jacek Reyniak

Kobiernice, gm. Porąbka, woj.
bielskie

Informator Archeologiczny : badania 17, 197

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

poziomie łąkowego torfu, wyznaczającego pierwotny poziom użytkowy. Dolne warstwy kopca zbudowane są z piasku, powyżej wyróżniono osiem warstw naturalnych o gliniasto-próchnicznej treści. Badania dostarczyły ilościowych kości i fragmentów przedmiotów żelaznych oraz ponad 50 ułamków naczyń, wśród których wyróżniono: 76 % ceramiki "tradycyjnej", nawiązującej technologicznie i formalnie do materiałów z tzw. III okresu wczesnośredniowiecznego, około 17 % ceramiki wypalanej w atmosferze redukcyjnej i około 7 % ceramiki utleniającej, o barwie jaśniejszej niż materiał "tradycyjny".

Ustalono, że tzw. grodzisko stożkowe w Karsznioch powstało zapewne w 1 poł. XII w. i być może zostało zniszczone /spalone/ w czasie rajzy krzyżackiej w 1331 roku. W trakcie badań nie stwierdzono wyraźnych pozostałości zabudowy obiektu. Sądzić jedynie można, że kulminację nacypu otaczał gliniany płaszcz-wał, pozostałości którego osiągały 1,2 m wysokości, a za nim wzniesiono /lub zamierzano wznieść/ budynek mieszkalny. Obiekt był użytkowany bardzo krótko i bardzo możliwe, że został zniszczony przed ostatecznym wykończeniem. Wiek Karsznioch w 1287 r. stanowiła własność klasztoru trzemeszkiego, a od końca XIV w. występuje w źródłach jako posiadłość protoplastów rodu Karasiokich herbu Sasie. Sądzący, że fundację obiektu łączył trzeba z tą rodziną.

Prace w Karsznioch stanowiły pierwszy etap realizacji planu weryfikacji tzw. grodzisk stożkowych na terenie łączynki. Badania opisywanego obiektu zostały ukodzone, a materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum w Łęczycy.

KLEPACZE
woj. białostockie
Stanowisko 1

patrz wczesne średniowiecze

KOBIERNICÓW, gm. Porąbka
woj. bielskie

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Bielsku-Białej

Badania prowadzili mgr Aline Kuboszak i Bogdan Kuboszak pod kierunkiem mgr Jacka Hajniaka. Finansował WKZ w Bielsku-Białej. Szósty sezon badań. Ruiny zamku /z XIV/XV w/

Realizowano kolejny etap badań mający na celu uchwycenie osłódozi założenia architektonicznych oraz architektoniczne wyzwalenie faz budowy i przebudowy obiektu. Obecne badania nosiły charakter badań architektonicznych, prowadzonych pod ścisłym nadzorem archeologicznym i stanowiły wstęp do opracowania projektu zachowania zamku w formie trwałej ruiny.

Głównym założeniem siedem wykopów oraz dwadzieścia dziewięć sondży o ogólnie powierzchni 90 m². Gęsta siatka wykopów pozwoliła w miarę dokładnie określić zasięg i charakter założenia obronnych Zamku. Oprócz istniejących i znanych form obronnych, jak np. dobrze zachowanych dwóch fos przedzielonych wałem; odnotowano zachowane w partiach fundamentowej mury wieży bramnej, usytuowanej po północno-zachodniej stronie zamku, stanowiącej wjazd na zamek. Z wieżą bramną połączony był mur flankowy stojący na wale, między fosami.

Podczas tegorocznych badań odkryto drugą, nieznaną wcześniej linię muru obronnego, którego grubość wahała się pomiędzy 1,0 - 1,4 m. Usytuowany był on na stoku fosy w odległości około 2,2 - 2,9 m od następnej linii muru obwodowego, okalającego zamek wraz z majdanem. Z tym zewnętrzny pas muru obronnego połączone były dalsze konstrukcje obronne. W jego południowo-wschodniej części odnotowano częściowo zachowany fundament baszty, względnie półbaszty na planie prostokąta; natomiast od strony południowej zlokalizowano budynek bramny, będący zarazem przyzółkiem mostu zwodzonego, przerzucanego nad fosą.

Również mur obwodowy, bezpośrednio otaczający majdan i zabudowę zamkową, zachowany jest tylko w części fundamentowej. Jego grubość wynosiła około 2,4 m.

Głównym można stwierdzić, że "zamek" /taką nazwą historyczną nosi/ pomimo, iż był niewielkim obiektem, z uwagi na system umocnień obronnych - dwie fosy, wał, trzy linie muru, był fortacją się do zdobycia. Nigdy też nie został zdobyty, pomimo osłódozi masliwiec wałk, jakie egamęły Księstwo Oświęcimskie, do którego należał.

Z prac badawczych obecnie wykopów pochodzi znaczne ilości masowego materiału zabytkowego, na który składają się przede wszystkim liczne ułamki ceramiki, fragmenty późnogotyckich kafli figuralnych, przedmiot i kości zwierzęce. Ponadto wystąpiły żelazne groty bełtów, podkowy, gwoździe, sęd, sprzączka uprząży konskiej i in.